

ДРАГАН БОШКОВИЋ

THE GIRL WHO LIVES ON HEAVEN HILL

Теџа Мирјани

од Галеџа

*

и Тошина мајка Мирјана се молила сазвежђу у својој глави
(вриштала је, лајала на Влашиће)
(„Дечак”, *Breaking the Waves*)

Мајка Мирјана, Тошина кева, најчешће ме је звала око поноћи. Причали бисмо до два, три. Заправо, ја сам само слушао њене бескрајне монологе, жанр је био: аутобиографија. Једноставно, није имала никога, а ја сам био и остао задушна баба, нека варијанта исповедника свима и свакоме, никада нисам умео да кажем „доста”, „не”, „нећу” и сл.

Мајка Мирјана ме тако позове (пре тога се развали од алкохола):

– *Ти, Гале, верујеш у Боџа*, па онда псује и мене и Бога. *Знаш оно мало сазвежђе, Влашићи. Седнем на своју клуџицу на Бановом брду, и врицијим ка њима. Тако се ја молим...*

Ћутим, шта да кажем...

– *А, хоћеш да ти прочијтам њесму?*

Онда тражи наочаре (некада их не нађе па ми не чита), отвори телефонски именик, сав ижврљан неким порукама, бројевима телефона, стиховима, различитих боја и рукописа, као да се више особа у њега исписивало, безнадежно тражи песму, па на крају крене, занесено, мелодично, с дизањем и спуштањем гласа, да као девојчица у основној школи „изражајно” чита песме које сам већ десетак пута чуо, па јој некад падну наочаре, изгуби стих, окрене страну више...

– *Слеџи мицеве љубичастих крила...*

– Одличан сѝих, ѝеѝа Мирјана.
– Ма, једи ѓовна, Гале, немој да ме зајебавац...

...
– А јел знац да сам ѝознавала Данила Кицу? Сѝално ми је ѓоворио: „Пици, Мирјана, одлично ѝи је ово, само ѝици”, ѝоследњи ѝуѝ сам ѓа видела ѝред смрѝ, на Теразијама, заусѝавила ѓа, ужицкала му циѓару... Где сам ѝикслу сѝавила? Еј, Гале, сачекај само да нађем ѝикслу... (тишина)... Јеси ѝу, цѝа сам оно ѝочела...

– О Кицу, ѝеѝа Мирјана...

– Да, умро је мој Данилуцка, Данилуцка... уздахула би, па опет тражила пикслу, па онда промењеног тона:

– Јел ѝе смарам, Гале? Само јоц ово: Молим ѝе уѝичи на Тоцу, он ѝебе слуца, у ѝоѝалном је хаосу, немој да му кажец да смо ѝричали и да ѝе зовем, онда ће да урла на мене...

– Нећу, ѝеѝа Мирјана...

– Исѝи сѝе ви креѝени, само ѝи чѝац књиѓе, не да ми ѝаре за циѓаре, једном довео неку, ѝроцла ѓола, ко од мајке рођена кроз сѝан, и добацила ми: „Добар дан!” (вришти од смеха Мирјана), сад има неку нову, а ја ѓа ѝиѝам: Јел имаѝе добар секс? Знац, Гале, ѝо је јако биѝно да би и све осѝало било како ѝреба, је л' да?

– Еј, молим ѝе, зови суѝра у девеѝ, сѝавићу му ѝелефон код ѓлаве, да ѓа ѝробудиц, у ѝоѝѝуном је хаосу.

– Хоћу, ѝеѝа Мирјана.

– Гале, јел ѝе смарам? Сачекај само да ѝицким, имам јоц неѝѝо важно да ѝи кажем... (лупа врата, тишина).

* * *

Сутра окренем Тошу, у девет, он ме опсује, али се, са извињењем за псовку, јави после пола сата, па ме опет опсује, али сад из милоште. Пробудио сам га, mission impossible је извршена.

Сва срећа је што нисам пио тих година, када сам имао толике ноћне сеансе са Мирјаном, био би то разговор два лудака, достојан Достојевског. Иначе, Мирјана Михаиловић, рођена Цијан¹,

¹ Отац Мирјане Цијан био је предратни пилот Краљевског ваздухопловства. Годину 1929. је провео на аеродрому у Скопљу. Депортован је у логор Биркенау, у Пољску. Успео је, са још двојицом логораша, да побегне. После дана и дана исцрпљујућег скривања по брдима, у неки касни ноћни сат, закуцали су на врата картузијанског самостана. Уз звекет и шкрипу челика, врата су се отворила. Пред њима је стајао закукуљени монах. Погледао их је, и обратио се Цијану: „Борис, шта ти радиш овде?!” Монах је био Борисов стриц. Тај моменат, то питање монаха, Мирјана је тако театрално изводила, као да игра чаробњака у некој представи, продубљујући свој абразивни глас... „Гале, а он му каже: 'Борис', онако по словеначки, 'Борис, шта ти радиш овде'...”

умрла је од метастаза на језику и у усној дупљи. А као млада, била је лепа, лепа, плавуша, издашна, Ума Турман јој није равна. Отворених уста смо гледали њену фотографију: она, на веспи, у Риму.

На Мирјаниној сахрани сам био појац, уредно певао и одговарао на молитву. После ми је Тодор дао двеста кинти:

– *За њојца, десет њосио од свешћеника!*

А ја, ја и данас не знам где су Влашићи, прописно се молим Оцу, Сину и Духу светом, сваки пут када чујем Hüsker Dü, њихову тако добру ствар *The Girl Who Lives on Heaven Hill*, о жени, алкосу, која је сваки дан долазила у локалну продавницу и куповала искључиво бурбон *Heaven Hill*, сетим се тета Мирјане. И знам да би на онај њен стих о слепим мишевима љубичастих крила и сам Т. С. Елиот био поносан.

* * *

А недавно, десетак година после њене смрти, док сам радио, и био прописно урађен од неке шумадијске брље, у зло доба zazvонно је телефон. (*Ко данас уојшће користи фиксни?!*) Веза је била прекинута када сам се јавио. У оном ту-тут-ту-тут телефона, као да сам, уз познато наглашавање сваког слога, чуо оно толико драго и неподношљиво уплашено мумлање:

– *Да ли је њо Гале? Гале, овде је Тошина мајка Мирјана...*

– *Да, ја сам, ја сам, њеџа Мирјана, ви сџе, како сџе?*

– *Ех, како...* – кренула би из мојих дубина, са веспе, из гроба, из Влашића, алкохола и стихова, у свој, мој, бескрајни исповедни и кошмарни врисак, та Тошина, та моја мајка Мирјана. Само, сада бих и ја вриштао са њом. Какав би то дует био! Она и ја вокали, иза нас Боб Моулд (гитара), Грег Нортон (бас) и Грант Харт (бубањ), испред 100.000 људи, место догађања Хајд парк.

*I'd trade big mountains and rooms full of gold
For just one look at the beauty of this woman's soul
Up on Heaven Hill is where I wanna be
That girl, that bottle, that mattress and me...*

Онда Мирјана: *Идемо, сви заједно!*, и цео парк, цео свет, и небо, земља и подземље, и она и ја, и неподношљиви врисак:

She's the girl who lives on Heaven Hill!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!